Alig haladtak pár lépést, szembetalálkoztak a postás bácsival, aki leveleket és újságokat hozott a nagy házba. Már messziről köszönt:

– Jó reggelt kívánok!

– Jó reggelt, postás bácsi! – mondta Labdarózsa udvariasan. Azután Barbarára sandított, várva, hogy a kisleány is köszönjön. Barbara azonban megint csak összezárta szorosan a száját, és nem szólt semmit.

– Barbara, köszönj már! – súgta oda neki az öreg kutya. Barbara meg se mukkant. Labdarózsa borzasztóan röstellte a dolgot, és mert félt, hogy a postás bácsi is zokon veszi ezt, akárcsak Tyúkanyó, vékony hangon ő köszönt Barbara helyett:

– Jó reggelt kívánok, postás bácsi!

– Jó reggelt, jó reggelt. De… milyen furcsa ma ennek a kisleánynak a hangja! – szólt a postás bácsi. – Olyan reszelős vagy milyen. Csak nem fáj szegénykének a torka?

– De igen, azt hiszem, hogy a torka fáj – mondta az öreg kutya sietve, most már a megszokott, rendes hangján.

– Mézet kell neki adni – ajánlotta a postás bácsi. – Finom jó mézecskét. Az minden orvosságnál többet ér.

Azzal a postás bácsi elment a nagy táskájával. Barbara tovább akart sétálni. Labdarózsa azonban rosszkedvűen rászólt:

– Nincs kedvem tovább sétálni veled, Barbara. Senkinek sem köszönsz, én pedig nem fogok helyetted köszöngetni.

– Most már majd köszönök – ígérte Barbara. Így hát tovább sétáltak a virágzó bodzabokrok között. Mikor később szembetalálkoztak a postás bácsival, aki a nagy házból jött visszafelé, Barbara már messziről kiabálta:

– Jó napot kívánok, postás bácsi! A viszontlátásra!

– Ó, már nem reszelős a kisleány hangja! – állapította meg a postás bácsi. – Talán közben evett egy kis mézet?

– Igen, evett – mondta az öreg kutya, és huncutul hunyorgott Barbarára. És mind a ketten jót nevettek. A postás bácsi is szerette volna tudni, min nevettek olyan jót, de nem árulták el neki.

V.

SÜTI-SÜTI POGÁCSÁT

Egy szép tavaszi délelőttön Labdarózsa éppen a Kutyaújságot olvasta, amidőn Barbara házikója felől finom illatokat sodort feléje a szél. Az öreg kutya mozgatni kezdte orrát, és sorra vette az odaérkező szagokat.

– Lisztnek a szaga.

– Tejfölnek a szaga.

– Tepertőnek a szaga.

Tepertő? Ez nagyon érdekelte az öreg kutyát. A tepertőszag azt jelenti, hogy Barbara pogácsát süt.

Letette a Kutyaújságot az asztalra, és sietve átment Barbarához.

Barbara csakugyan pogácsát sütött.

Egy kék szélű porcelán tálban gyúrta, gyömöszölte a tésztát. Nagyon szeretett tésztát gyúrni. Különösen olyan tésztát, ami nem ragadt. Ez a jó zsíros pogácsatészta sem ragadt a kezéhez.

Egy kis szilvalekvár azonban a kezéről hozzáragadt a tésztához, és a tészta azon a helyen kicsit lila lett. Kérdezte is az öreg kutya:

– Mi az a lila folt a tészta közepén?

– Az? Az semmi – mondta Barbara, és gyorsan megfordította a tésztát.

– De ott volt valami – mondta az öreg kutya, és egészen közel dugta orrát a tálhoz. – Mi volt az, Barbara?

– Valami! – válaszolt Barbara mogorván.

– Engem nem zavar ám az a kis maszat – mondta szelíden az öreg kutya. – Én akkor is megeszem a pogácsádat, ha gyúrtál bele egy kis valamit.

– Csakhogy én nem adok neked pogácsát! – kiáltotta Barbara, akit bosszantott, hogy a máskor olyan vaksi öreg kutya észrevette a tésztába gyúrt kis foltocskát. – Úgysem adok neked pogácsát, majd meglátod!

Az öreg kutya elszomorodott. Lehajtott fejjel oldalgott az ajtó felé. Közben olyan bánatos pillantást vetett Barbarára, hogy az megsajnálta.

– Ne menj el, Labdarózsa! – szólt neki. – Csak tréfáltam. Mihelyt megsül a pogácsám, adok neked belőle.

– Sose vesződj a sütéssel! – mondta az öreg kutya felvidulva. – Megeszem én azt a jó zsíros tésztát így is.

– De én meg akarom sütni – jelentette ki Barbara. – A kis villanytűzhelyemben akarom megsütni.

Barbarának ugyanis volt egy kis villanytűzhelye, ami éppen olyan volt, mint az igazi, csak kisebb. Sütni sem lehetett vele, de Barbarát ez nem zavarta. Tepsibe rakta a kiszaggatott pogácsákat, a tepsit betolta a babatűzhely sütőjébe, és becsukta a sütőajtót.

– Így ni! Most várjunk egy kicsit, amíg meg nem sül! – mondta elégedetten.

Labdarózsának már összefutott szájában a nyál, annyira kívánta a jó zsíros, tejfölös, tepertős pogácsatésztát. De azért türelmesen várt.

– Addig bújócskázzunk! – ajánlotta neki Barbara.

– Jó, bújócskázzunk! – egyezett bele az öreg kutya. Barbara leguggolt egy szék mögé, és elkiáltotta magát:

– Itt vagyok a szék mögött, keress meg!

Az öreg kutyának csak hosszas szimatolgatás után volt szabad őt megtalálnia. Ha azonban egy perccel tovább szimatolt, mint ameddig Barbara türelme tartott, akkor a kislány már előbújt rejtekéből, és ragyogó képpel jelentette:

– Itt vagyok!

Miután Barbara már háromszor bújt el a szék mögé, és az öreg kutya háromszor tett úgy, mintha nem látná, hová bújt, úgy vélték, hogy a pogácsa már megsülhetett. Odamentek a babatűzhelyhez, és bekukucskáltak a sütőbe. A pogácsa szakasztott olyan volt, mint mielőtt a sütőbe rakták, ez azonban Barbarát egy csöppet sem zavarta.

– Mondjuk, hogy megsült – mondta. – Szép piros. Látod, Labdarózsa, milyen szép barnapirosra sült a pogácsám?

– Látom, látom – mondta hunyorogva az öreg kutya. – Most már adsz belőle?

– Dehogy adok! – nézett rá Barbara felháborodva. – Először ki kell hűlnie. Vagy meg akarod égetni a szádat a forró pogácsával?

– Nem, nem akarom – mondta az öreg kutya megadással. – De mikor hűl már ki?

– Bújócskázzunk még egy kicsit a szobában, azalatt kihűl.

Mit tehetett az öreg kutya? Megint csak bújócskát játszott Barbarával. Minthogy azonban folyton a pogácsán járt az esze, Barbara hiába kiabált neki, hogy ide bújt, vagy oda bújt. Labdarózsa mindig elfelejtette megkeresni.

Végre-valahára Barbara így szólt:

– Most már kihűlt a pogácsa, megeheted.

Megörült az öreg kutya, szaladt ki a konyhába, hogy megegye a pogácsát a kis lila folttal együtt – ám a pogácsának híre-hamva sem volt. Eltűnt a tepsiből.

– Ki ette meg? – rémült meg az öreg kutya.

– Hova lett a pogácsám? – siránkozott Barbara. – A finom pogácsám! Ki ehette meg?